

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy szám 2000 K.
Amerikában ár. előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÖSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Emlékezzünk !

(Elnékedés halottak napján I. Kor. 15. rész alapján.)

Miért még ki ma a temetőbe? Miért virág koszorút, avagy csak pár virágszálat? Miért borul el szemed a forró könnytől? Miért fáj ugy a szíved? Igen, miért vezet utad a temetőbe, miért a virág, a könny, a bu, a bánat, a fájdalom?

Azért, mert kedves halotthoz járulsz. Ott porladozik a föld alatt, akit csak nem is oly régen, kedves apának, édes mamának, jó fiának, kis leányomnak, jó férjemnek, drága feleségemnek szólítottál. Emlékezel! Látod az elhunyt apa komoly arcát, nézed az elhunyt édes anya szeliden mosolygó arcát; látod kis fiad, kis lányod tipegő járását, hallod édesen gügyögő gyermeki csacsogását. Igen, feljúl ma előtted a mult, mikor elhunyt kedveseid még itt voltak, még együtt örültek, együtt nevettek veled! Ők elmentek más világba — téged itt hagytak, fekete gyászruhában, szomorú, bánatos magányban!

Óh, ha még egyszer láthatnád őket, ha még egyszer beszélhetnél velük! Ugy-e az a vágyad? Az a reménység? Avagy nem?

Nincsen reménység? Nem hiszed, hogy van viszontlátás? Feltámadás? Örök élet?

Óh ha nem hiszed a viszontlátást, a feltámadást, az örök életet, akkor csak borulj le ma arra a sirhantra, arra a hideg kripta kőre és zokogj, és sirj, és tépd a ruhádat és tépd a hajadat és engedd, hogy erőt vegyen rajtad a kétségbeesés, mert te vagy akkor a világ legszánandóbb, legszerencsélenebb teremtménye. Kiáltásd kétségbeesésed teljes tudatában: »A teremtsében nincsen vesztes, csak én!« Kiáltásd csak tele torokkal: »Óh én nyomorult ember, minnek is születtem! Óh én boldogtalan Óh én boldogtalan!«

De nem, nem így állsz ma kedves halottad fejfájánál, sirkövénél! Nem és nem tu-

dod hinni, hogy soha, de soha többé nem látod viszont! Valami ott benn, szíved mélyén azt érezteti meg veled, hogy nem vagyunk csak puszta földi vándorok!

A *lelked*, a *halhatatlan* lelked azt mondja néked: csak az, ami földi, ami tisztátalan, csak az lesz megint földd, mert a földi salakkal s bűnökkel, a lélek nem örökölheti Isten országát.

Amit a lelked érez, sejt, gondol, azt Mestered, Jézus Krisztus megerősíti, mikor ma hozzád lép a fejsza, a kripta mellé s azt mondja, amit egykor az egyetlen fiát sirató náimi özvegynek mondott: »Ne sirj!« De még többet mond s lelked oly mohón szívja magába az Üdvözítő igéit, mint a kiszáradt talaj az üdítő esőcseppeket; Üdvözítőd még azt is mondja kedves halottadról: »Nem halt meg, csak aluszik!« Óh most már megnyugodott a lelked, most már tovaszáll a kétely, a hitelenség, most már tudsz hinni, bízni, reményleni! De örülni is szeretnél. Örülni azonban még nem tudsz teljesen. Óh bár tanítana meg a Mester még ma örvendezni itt a temetőben, az enyészet, a mulandóság helyén, a halál birodalmában! »Örvendezni szeretnék, diadalmaskodni a halál felett!« Ez a sóhajod, ez a vágyad sem ismeretlen a Mester előtt. Ime hozzád lép még egyszer s azt mondja, miközben szemét szemedbe szegezi, kezét válladra teszi: »Aki hiszen én bennem, az ha meghal is, mégis él! Én vagyok a feltámadás és az örök élet! Aki az enyém, akit az én vérem megtisztított bűneitől, aki hívó szavamra hallgatva, megtért, újjászületett; azon a halál többé nem diadalmaskodhatik, annak örök életet adok. Az ott lesz az én mennyei Atyámnál, ahol én is vagyok, hogy lássa az én dicsőségemet!«

Lám, ezeket mondja ma néked Mestered, Jézus Krisztus, a halál legyőzője, itt a temetőben kedves halottad sirja mellett! Megérted-e? Meghallgatod-e? Emlékezni jöttél ide! Óh, emlékezz hát erre is, amit Mestered már oly

sokszor mondott s amit ma is e cikk révén eszedbe juttatott: Jézus Krisztus az ut, az igazság, az élet, a feltámadás! Aki benne hiszen, ha meghal is él! Ha ma Mesteredé leszel, akkor a sok reménytelen, kétségbeeső, szomorkodó ember között, könnyeidet letörölve, örömmel tudod vallani s mintegy a nagy hitetlen tömegnek, bizó hittel tudod odakiáltani: »Hol vagyon halál a te diadalmaid? Hol vagyon koporsó a te fulánkod?«

Ha a Krisztussal egyesülsz, akkor ma este csendes kamrában, térdre borulva el tudod mondani Pál apostollal:

»Istennek legyen hála, ki adott nekünk diadalmat a mi Urunk Jézus Krisztus által!«

W. J.

Mit remélhetünk a hit által?

János 4. 46—54.

Aranymondás: Monda neki Jézus: Én vagyok az ut, az igazság és az élet; senki sem mehet az atyához, hanemha én általam. János 14. 6.

Bevezetés: Jézus a samáriaiak városát, hol két napig időzött, és tanított, elhagyta és folytatta útját Galilea felé. Mikor a határt

Ruben megtérése.

Ezer és ezer ember hallgatta Jézus beszédét a Genezáret tó partján. Itt érte utól a sokaság, midőn egyedül indult a pusztába, hogy a nap fáradalmi után a pusztá magányában fölemelkedhessék az Atyához.

Sok ember sereglett össze, akik messze utról jöttek ide, mert hallották az új Prófeta csodatetteit. Őt keresik, hogy fáradt lelkük megpihenjen, s ajkairól hallhassák az isteni igazságot; beteg testük gyógyulást nyerjen és az élet igaz útját megtalálják.

Jézus látva a fáradt néptömeget, mely messze utról jött, hogy Őt megtalálja s szavait meghallja, inte az embereknek, hogy telepedjenek meg.

Alkonyodott; szürke felhők usztak az égen, s a lenyugvó nap tűzpiros színekkel festé meg az ég alját. Jézus a parthoz erősített csónakba szállt és onnan beszélt a népnek. Szavait a gyöngye szellő vitte a hallgatók szívébe, a hova valami csodálatos jó érzés költözött. Az élet terhei alatt roskadozó lelkük megkönnyebbült, a fáradságot nem ismerték és így hallgatták volna talán örök időkre is az isteni igazságot.

Ruben a gazdag zsidó, aki szolgaseregével szállójából tért haza, éppen akkor ért oda, midőn Jézus azon szavai hangzottak el:

»Mert az én igám gyönyörűség, az én terem könnyű.« Meglepődve állott meg a nagy néptömeg láttára, mely a hegy lábánál szorongott, lesve az Udvözítő élet adó szavait. Ruben bámulva nézte a fenséges alakot, egyszerű fehér köntösében, amint sugárzó lényével állott az alkonyatban. Mögötte a lenyugvó nap tűzvörösre festette a tó vizét, míg az előtte elterülő pálmafás hegy nyugodt, komor, sötétlő képe árnyékba börtotta az ott szorongókat. Mintha a nagylevelű pálmák halk rezgése azt suttogta volna Tiétek az árnyék, övé a fény és világosság.

Ruben kemény szíve e látványra valami kép meglágyult, ő maga is igen csodálkozott ezen, hiszen idáig gyűlölettel gondolt erre az egyszerű emberre, akinek szavai most szívéig hatoltak. Intett szolgáinak, hogy menjenek előre, ő pedig nagy olajfának támaszkodva, elmerülve nézte és hallgatta Jézust. Meglepetve nézte Jézust, mikor beszéde végeztével őt kenyérből és négy halból négyezer embert vendéglített meg! Ez is meggyőzte őt Jézusnak isteni voltáról.

Sokat hallott Ruben a Názáretiről, de idáig mindazt el nem hitte. Most azonban látta cselekedetét, hallotta szívéhez szóló szavait, melyek gondolkodóba ejtették. Elmerengve nézett maga elé és azon töprengött: Ha ezt az isteni lényt küldötte a Je-

aki később az Urnak szentelte vagyont, abban az időben tért meg. »Amilyen a király, olyan az udvara.« Herodes udvara sem volt kivétel ez alól és Kuza fényűző és örömteljes életmódot folytatott. Csak úgy folyt a bor, a legjobb eledelket ették, a legszebb ruhákban jártak, vidám volt a társaság. Azután a bánat sötét felhői jelentkeztek; Kuza fia súlyos lázbetegségbe esett. Kapernaum moesaras lapályon épült és a szunyogok csipése ilyen helyen maláriát okoz. Nyár vége felé járt az idő és igen sok volt a tifuszos beteg is, mert a fertőtlenítőszeret abban az időben még nem ismerték és így nem lehetett a betegség terjedését megakadályozni. Ha valaki egyszerre kapta meg a maláriát és a tifuszt, akkor nagyon veszélyes volt a betegség és legtöbb esetben néhány nap alatt halállal végződött. A királyi ember fia valószínűleg ilyen betegségben szenvedett. Az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Csak azt tudták elérni, hogy rövid időre javult a beteg állapota. Azt mondták Kuzának, hogy a názáreti, aki ott Kánában borrá változtatta a vizet és aki Jeruzsálemben is csodákat tett, Kánába jött el. Eddig Kuza bizonyára kevésbé érdeklődött Jézus iránt. Bizonyára keveset törődött Istennel és Isten igéjével is. A szükség azonban az Urhoz vitte. Ha ő maga lett volna beteg, talán nem is bánta volna oly

nagyon. Stoikus nyugalommal törődött volna bele a változhatatlanba. Fiának betegsége azonban mélyen megrendítette szívét. Ami azelőtt közömbös volt számára, most fontos ujság, örömhír. Gazdagsága nem segít, királya nem tud segíteni és az orvosok hiába fáradoznak. A reménytelenség sötétjét csak egy fénysugár törí át: Isten segíthet s talán az új próféta által tesz meg. Legjobb lovát nyergeli meg az apa és azon siet Kánába. Így tanít meg a szükség imádkozni, így hajt az Urhoz. Assisii Szent Ferenc, mint bűnös fiatalember, betegágyán fordul az Urhoz és »szent« lesz belőle. »Mikor jól ment dolgom, csak magamra gondoltam, midőn szenvedtem, Istenre.«

Mint ahogy Pál apostol mondja a Korinthusbeliekhez írt 2 levele 4 részének 17 versében:

»Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.

II. A hiányos hit. Amint az apa az Ur Jézus elé került, kérte, hogy sürgősen, azonnal menjen vele Kapernaumba, hogy halálosan beteg fián segítsen. »Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek« — így felelt neki az Ur. A galileabeliekre gondolt, midőn ezt mondotta, akik csodái miatt hittek benne, mint a segítséget kérő apa. Az ő hitük csak arra a meggyőződésre volt alapítva, hogy Jézus a vizet borrá tudja

hova Izraelnek Messiásul, miért járja egyedül e világot?

Ruben észre sem vette, mint szállott lassan le az est. A félhomályban elcsendesedett néptömeg egyrésze a fáradságtól már szunyadozott, sokan meg a város felé tartottak. A Názáretit már sehhol sem látta; mindenfelé kereste Őt szemeivel, de a homályban eggyé olvadt alakok között nem tudta Őt kivenni. Azután gyors lépekkel keresésére indult, de sehhol sem találta. Két öreg ember üldögélt a tó partján, halkan beszélgetve a csodákról, eseményekről. Ruben hozzájuk ment és kérdé tőlük: Merre ment a ti Prófétátok, hogy sehhol sem látom őt, holott már esteledik?

— Krisztust kérded, aki itt volt közöttünk? Arra ment a pusztá felé egyedül, hogy senki ne zavarja, — felelte az egyik öreg ember. Ruben gondolkodva nézett maga elé; beszélni akar még most, rögtön a Názáretivel, de hol keresse az éj sötétjében? Egyetlen napot sem akar késni. Nem törődött most semmivel, mert célját oly fontosnak tartotta, hogy az halasztást nem szenvedhetett. Ment, sietett előre; a pusztában sehhol egy lény nem volt látható. Csilgaltalan koromsötét volt az ég, homlokán verejték gyöngyözött. — Hosszu utat tett meg így előre, de célját nem

birta elérni. Már járni is alig tudott, de tájékozódni is alig lehetett, hogy merre menjen. A hosszú ut hiábavalóságára gondolva, szomoruan állott meg. Vissza sem térhetett már és most itt a pusztaságban kellett az éjet eltöltenie. Fáradtan kuporodott össze, ruháit magára huzta és lefeküdt a kemény földre a gazdag és hatalmas Ruben. Szomoruan hajtá fejét karjára, de álom nem jött szeméire, és már-már felni kezdett a sötétségben, amikor egy szelid hang ütötte meg fülét:

— Ruben, miért keressz engem?

Ruben hirtelen fölkel és ijedten nézett körül. Előtte állott Jézus. Lényét óriási fényesség övezte. Amint kezével Ruben vállát megérinté, az a nagy fényesség láttára gyorsan térdre vetette magát az Ur előtt és mondá:

— Uram látom, hogy nem e földről való vagy, mert Te vagy a Messiás, akit Isten Izraelnek felszabadítására küldött. Oh hallgass meg kérésemet, melyet nem magamért, de népemért intézek Hozzád. Hallottam beszédedet, láttam csodatettedet, amit a népek ezrei előtt cselekedtél. Izrael népe azonban nem hiszi el, hogy Te vagy Uram a Messiás, mert szegénységben, egyszerűségben élsz és egyedül járod a városokat, falvakat, tanítván a népet. A kemény ut feltöri

változtatni s a betegeket meg tudja gyógyítani. Hogy az ilyen hit mennyire hiányos, az kitűnik, ha az Istennek tetsző üdvözítő hittel hasonlítjuk össze.

A zsidókhoz írt levél 11 részének bekezdése a következőképen határozza meg a hitet:

»A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés«, — és még husz példát fűz hozzá a hit hatásáról. Ezek szerint a hit szívünknek Jézushoz való rendíthetetlen bizalmán alapszik, azon, hogy teljesen átadjuk magunkat neki, mint üdvösségünk egyedüli forrásának, abban a biztos tudatban, hogy Isten fia nem csak mindannyiunkért, hanem értem, az egyesért is meghalt a keresztfán. Ugy megyünk hozzá, mint a beteg, mint a halálosan sebesült az orvosához, mint az elveszett bárány pásztorához, megragadjuk őt, mint a hajótörött a deszkaszálat, amellyel a partot reméli elérni és nemcsak cselekedeteiért, hanem önmagáért szeretjük az Urat.

Milyen csekély ezzel összehasonlítva a galileabeliek és a királyi ember hite. A samáriabeliek tultettek rajtuk hit tekintetében. Ők csodát nem láttak és a samáriai asszony beszédjére nem sokat adtak, hanem hittek enélkül is. Néha hoz valaki jó ajánlólevelet és tüstént eszünkbe jut, hogy a levél

nem hamisítvány-e. Más ember nem hoz ajánlólevelet és ámbátor sohasem láttuk azelőtt, mindjárt megnyeri bizalmunkat, van valami, ami megragad minket benne és vonzódnunk hozzá. Így tettek a samaritánusok. Hittek, mert Jézus az volt, ami volt s mert azt mondta, amit mondott. Erénye miatt, amely látszott rajta s amelyet megsejtettek s beszédje megerősítette lelkükben e hitet és szerették őt. A galileabeliek azonban csak Jézus csodatevő erejében hittek. Csak azért fordultak hozzá, mert azt remélték, hogy anyagi hasznuk lesz. Jézus tanítása iránt azonban nem volt érzékük és nem kívánczok utána. Az önzés és nem a szeretet vezette őket az Urhoz s hitüknek fogyatékossága miatt korholta őket az Ur.

III. A beteg meggyógyítása: A királyi embert valószínűleg meglepte Jézus válassza és ismét kéri: »Uram jöjj, mielőtt gyermekem meghal. Jézus feleli: »Menj el, a te fiad él.« Az apa erre megnyugodott és elhitte, hogy gyermekén segített az Ur. Ezért nem sietett, hanem előbb elintézte ügyeit és csak másnap este hat óra után tért haza. Kérdezősködik gyermeke felől és azt felelik, hogy előző nap hat óra tájban lett jobban a gyermek, vagyis ugyanabban az órában, amikor Jézus megmondotta. Az apa tehát meggyőződhetett arról, hogy fia nem valamely ismeretlen természeti erő ha-

lábadat, a nap forrósága szurja fedetlen fejedet; fáradtság gyötri testedet, és az éj leszálltával még helyet sem találsz, ahol kipihennéd fáradtságodat és itt töltöd az éjt a pusztaságban. Hallgasd meg kérésemet, Uram. Én ugyanis szolgád maradok örökre, nekem nincs szükségem más csodákra, de fáj nekem, hogy Izrael királyi széke üres és népe vezető nélkül áll. Neked, oh, Uram, csak egy szavadba kerül és elfoglalhatod e dicső helyet, mely egyedül Téged illet. Királyi székedből fel sem kell állnod; a népek ezrei jöhetnek hozzád és Te vezetni fogod őket, csodatetteiddel meghódítva az egész világot. Az emberiség a föld összes kincseit lábaid elé rakná, mert méltó egyedül Te vagy ahhoz, hogy a világot és összes kincseit uraljad. Utaid drága kövekkel lennének kirakva, nyugágyad szinaranyból, a népek ezrei pedig hódolattal szolgálnának Téged, megösmerve, hogy Te vagy a Messiás, akit az Ur Isten ígért meg Izraelnek. Minden szavad parancs lenne, néped alázattal követné; egyetlen intésedre a régi világok eltűnnének és újakat alkothatnál a Te tetszésed szerint és Te lennél e világnak igaz bírója. És végül ó Uram, gazdag ember vagyok, vagyonomat mind lábaid elé rakom, hogy szolgád lehessenek!

Ruben hangja sírásba fulladt, a pusz-

taság csendjében kiáltó szavai messze szálltak és midőn beszédét befejezte, a fényesség mind nagyobb és erősebb lőn körülötte.

Az Ur felelé Rubennek:

— Hogy az én szolgám lehess Ruben, vagyonomat ne az én lábaim elé helyezd, hanem oszd szét a szegényeknek és kövess engem! Én nem azért jöttem e világra, hogy hódoljanak nekem, de az emberiség megváltásáért, hogy megmutassam nekik az utat, mely Atyámhoz vezet. És mert ez az ut keskeny és meredek, azért lettem Izraelhez küldve. Izrael népe azonban nem akar megismerni engem, nem hiszi el, hogy Isten Fia jött el hozzá, mert én szerény és alázatos vagyok, nem dicsekszem pompával, hatalommal, én csak a szeretetet jöttem hirdetni és világgosságot hoztam e világnak. Királyi székem nem e világon van, hanem fenn van tartva az én Atyámnál, a mennyekben, aki engem hozzátok küldött!

A pusztában hajnalodott. A felkelő nap ragyogó fényével világítja be az elhagyott helyet s a tő felől a szellő kellemes, édes, illatos fűvel kevert levegőt hozott. Egy kis madár hangos csicsergése ébresztette fel a földön mélyen alvó Rubent. Azt hitte puha pamlagján, kényelmes otthonában ébred; a kemény föld nem törte fel testét és alvása

tásától, hanem Jézus akarata és hatalma által gyógyult meg. A csoda lényege az, hogy valamely esemény bekövetkezését, amelyet nem természeti erő hoz létre, valaki előre képes megmondani. S ha ez annak szavára bekövetkezik, világos, hogy az illető csodát tesz és így volt ez Jézusnál.

A királyi ember fia meggyógyulásának csodája, azon csodák közé tartozik, amelyet Jézus távolból tett. Magyarozatát nem tudjuk, de bizakodva és hitben megerősödve olvassuk, mert ha Jézus Kánából Kapernaumba tudott segíteni, úgy az égből is tud rajtunk segíteni a földön. »Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.« »Boldogok, akik nem látnak és hisznek.«

Rev. John C. Guenther Ph. D. után németből fordította: R.

====

Valaki így jellemezte a mai embert: Dereka felővezve a vallásosság övével és fel van öltözve a jó hírnév mellvasába. Lábat felsaruzta tüntető jótékonysággal, fejére felvette a hazafiasságnak sisakját.

Az is képmutatás, ha rosszabbaknak lát-szunk, mint amilyenek vagyunk.

*

Egy jellem sem állta ki még a végpróbát, míg nem szenvedett.

*

álma oly édes volt. Csodálkozva nézett körül. A felkelő nap meleg fénye enyhén simogatta fedetlen lábait, mintha szolgálója kenegetné illatos, lágy olajjal. Mégis oly különös itt a pusztaságban!

Hogy is került ide? Oly frissnek, egészségesnek érzé magát; valami csodás öröm lakott a szívében. Álom volt-e mindez, vagy valóság?

Nem, nem volt álom, hisz' épp álomért sóvárgott a pusztaság sötétjében, midőn a fényes alak vállát lágyan megérintette. Tehát mégis valóság, édes, szomorú valóság! A Mester itt van, Izrael királya s a királyi szék pedig üresen áll, mert az Ő trónusa nem e világon, hanem a mennyben van, ahol nem bűnös emberek, hanem fényes, tiszta angyalok veszik körül királyi székét. A királyi szék nem nehéz aranyból, sulyos drágakövekből készült, de ragyogó napfényből, szikrázó csillagokból, s a kemény köves utak helyett lágy, aranyos felhőkön jár. Az arany nyugágy helyett angyalok vetik meg nyughelyét, fényvel, dicsőséggel övezve. A szeretetet a szűk falak között nem tudná úgy szétosztani népének, mintha közöttük jár vigasztalva s világosságot adva nekik.

Ily gondolatokkal haladt Ruben hazafelé. Otthon, diszes palotájában aggódva várta neje. Szőnyeges hálótermében még

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Amerikai utam.

Irta: Funk Márton.

»Ma mindenki Amerikába akar menni« ezt uton-utfélen halljuk. Ezt Magyarországon is halljuk. Magyarország a kényszerbekerítés folytán szétszakított, megnyomorított s szegényté tétetett. Sok százezer ember elvesztette állását, kenyerét. Mivel az ország kétharmadát elvették s ezzel együtt ipari telepeit is, ezáltal nagy munkanélküliség támadt. Igen sok magyar ember él ma Amerikában, itt a szabadság hazájában jól érzik magukat. Amerikai utam meglepetésszerűen jött, kedves püspökünk megbízása folytán. Feladatom az, hogy itteni egyházi körökön tájékoztassam Magyarországot viszonyairól s érdeklődést keltsek egy munkánk, mint hazánk iránt. Utazásom Svájcba Norvégiába, Svédországba és Dániába magyar munkáknak nagy áldására volt, de magyar hazáknak is nem egy jó barátot szerezhettem. Magyarországot nem igen ismerik külföldön s éppen ezért igen sokszor

égték a hatalmas gyertyák. Hü szolgálja Ezer, épp a nehéz függönyöket huzta szét, hogy a hajnali friss levegő betódulhasson a füledt terembe midőn Ruben a szépen gondozott virágos kertbe lépett. Amint hálótermébe ért és keze a hideg márványoszlopot megérintette, megborzadt. A hatalmas aranyozott gyertyatartók csillogtak a napfény sugarában, s a márvány kockás padlón drága szőnyegek tarkállottak. Fejét szomorúan hajtá le. A gazdagság, a pompa most tüzesvasként égette szívet. Jézus jutott eszébe s a kietlen pusztaság, amely ugyan sivár és szomorú, de gazdagabbá teszi az ember lelkét.

Mi ez mind ahhoz képest, amit álmában látott? A Messiásnak menyéi hazáját, az örökkévalóságban, ahol kimondhatatlan gyönyörűség van s óriási fényesség az angyalok körében. De látta, az utat is álmában, mely oda felvezet, nagyon nehéz és meredek az és a rajta való haladást már ide lenni kell megkezdeni, alázatosan, jószívvel, egyszerűségben, ami eddig mind hiányzott az ő szívéből.

A gazdag Ruben alázatos és egyszerű idáig nem lehetett, ő csak hatalommal és pénzzel rendelkezett. Ősei az örökséget azért hagyták fiuról fiura, hogy hatalmas és gazdag maradjon a család utolsó sarja is. Ha

félreismerik. Aki azonban Magyarországot történetét olvassa, az megszereti az országot is, népét is. Hogy az Egyesült Államokban Magyarország javát előmozdítsam, az feltett szándékom.

Budapestről való elutazásom simán és gyorsan ment. Három nap alatt rendben voltak papírjaim. Ebben segítségemre volt az amerikai konzulnak ajánló levele, aki jól ismeri a methódistákat. Sajnos, hogy a Magyarországból jövő utasokat mint olyanokat nézik, akik a Balkánról jönnek, s aki nem I. osztályon utazik a hajón, annak Brémában 6 napi zárt megfigyelésen kell átesnie. Még annyira nem vittem, hogy I. osztályon utazhatnék, de azért tőlem telhetőleg mindent meg akarok tenni, hogy a Magyarországból jövőket is fogadják be a nyugati emberek sorába.

Ha arról van szó, hogy 3 hónapig el kell válni feleségtől s gyermekektől, az nem oly könnyű. Mégis jól esik ilyenkor tudni, hogy mi is, meg hozzántartozóink is az Ur kezében vannak. Jól esik vigasztalódni a 121. zsolt. e szavaival: »Az Ur őrizze meg bemeneteledet és kimeneteledet, mostantól fogva, mindörökké.«

Az uton elég alkalma nyílik az embernek, hogy a maga meggyőződését más emberekével összehasonlítsa, kijavítsa, avagy pedig még jobban megerősítse. Volt

alkalmam pár békítő szót is szólni az uton. A csehországi németeket és magyarokat született ellenségeiknek tartják a csehek. Ennek persze nem így kellene lennie. Mi elismerjük a cseh nép nagy kulturáját és szabadságvágyát, de azért el kell ismerni a magyarok jogát és a németekét is. Együttműködésre van szükség. Ezt a határállomáson is láttam megint. Két személykocsi összekapcsolódásánál valami hiba volt. A cseh, meg a német állomásfőnök közös tanácskozás után, munkásaikkal helyre hozták a hibát s mi simán mehettünk tovább. A nem zetiségi surlódások mindkét félnek ártanak, de az egységben erő rejlik.

Németországban meglepődik az ember, ha a pincér egy kávéért 25 Pfenniget kér, Magyarországon 3000 koronát kell fizetni. És milyen kellemes dolog a 2, 5, meg 10 Pfenniges pénzdarábokkal bänni, Németország ezzel is megmutatta, mit tud az erős fakarat s kitartó munka produkálni s hogyan tudja rendbehozni a maga zilált pénzviszonyait.

Pár óra hosszat elaggott édes anyám betegágyánál időztem. Azt mondta: »Fiam, nem akarok már felgyógyulni, hazavágydom«. Ugy érzem, hogy napja nemsokára leáldozik. Elgondolkozom azon a munkán, amit mint anya végzett s azokon a küzdelmeken, amiken mint özvegy, átalment. Mi

földön csuszva jöttek hozzá a szegények, úgy dobta oda nékik az alamizsnát, hogy mindenki lássa. Most kezdte csak megérteni a legnagyobb életcél és belátni eddigi mulasztásait. Hogy is kezdjen hozzá a megváltozáshoz? A régi életet feledni akarja, és szeretné jóvátenni mindazt, amit rosszul cselekedett, ha nehezen fog is menni.

Ruben feleségének elbeszélte a látott dolgokat és oly meggyőzően, oly töredelmesen beszélt, hogy Rebeka is hinni tudott szavainak. Látta hatalmas férjén a nagy változást, aki idáig fennhéjázó, gőgös ur volt, s aki mellett szerényen, alázatosan kellett meghuzódni. Hatalmas alakja megtört, arca szelid vonásokat öltött, és jó akaratot mutatott — minden ember iránt. Szolgáival már nem bánt oly keményen; a szegényeket házába vitte és megvendégelte, a fáradtnak kényelmes nyughelyet nyújtott. Felesége csodálattal nézte férje cselekedeteit és most már ő is szólni mert:

Látom rajtad, kedves Ruben, e nagy változást; elmondád csodás látományodat, én is szívemben hordom azt, mintha csak én is részese lettem volna a csodának. Egyetlen kívánságom lenne nékem is, hogy vigyél el hozzá, a Názáretihez, hogy lássam én is Őt, halljam csodás, isteni beszédét, hogy szívem

jobban megérlelődjék a jóra, lelkem tisztább legyen.

Az idő mulott és Ruben lassan, egészen megváltoztatta régebbi életmódját. Sokszor hallott Jézusról és csodáiról, s ilyenkor mély sóhaj tört fel a kebléből; szeretett volna mellette lenni, de hát gazdagságától nem tudott megválni.

Közeledett a husvét és hire járt, hogy Jézus eljön Jeruzsálembe az ünnepekre. — Most már Rebekát vissza nem tartotta volna senki. Hamarosan utra keltek, mert Ruben egyetlen vágya is az volt, még egyszer leborulni előtte, hogy felemelje és megszabadítsa őt a sok teheről.

Péntek volt, Jeruzsálem utcáin rengeteg ember tolongott, amikor Ruben és kísérete keresztülhaladt az alsó városon. Sokan nagyobb csoportokba verődve, hangosan beszéltek, lármáztak, mintha nagy események előtt állnának. Egy félreeső helyen szomorú arcú kis csoport álldogált szorongatott helyzetben lehettek, mert izgatottan figyelték az utca lármáját. Ruben ezt annak tulajdonította, hogy a sok nép, most is úgy, mint akkor, a Genezáret tava mellett összevevődve, hallani akarja Jézus beszédét.

A nap már a delelőt túl haladta. Az ün-

az ő gyümölcsstermése? Ő maga erre ezt szokta felelni: »Két gyermeket neveltem s mindkettő az Ur utain jár.« Milyen megátal-kodottak is lehetnek azok a gyermekek, akik hívő szülőktől születtek s neveltettek s imád-kozó lélekkel az Ur elé vitettek s mégsem akarnak tudni az Urról s az ő utjairól. Oh az ilyeneket az Ur keményen fogja sújtani. Mikor elváltam édesanyámtól azt susogta felém: »Viszontlátásra« s tudom, hogy vi-szontlátjuk egymást, mert van Üdvözítőnk!

Augusztus 16-án éjjel fél 1 órakor in-dultam Brémából a »Columbus« nevű óriás hajóval. Egy nappal előbb, mind azokat, akiknek papirjai és egészségi állapota rend-ben volt, Brémából vonaton kivitték a ki-kötőbe. Öregek és fiatalok sirva álltak ott a hajónál. Sokan egy teljesen ismeretlen vi-lágba mentek. Mindig szomorúságra han-gol egy hajó indulása. Mind azt mondja: »Viszontlátásra«-ra. De vajjon hányan látják egymást tényleg viszont? Itt látják-e egy-mást viszont, vagy az örökkévalóságban? Ezerötszázán voltunk a hajón, ezenkívül 500 emberből állt a hajó személyzete. Egy napra 12 mázsa liszt kell kenyérnek s egyéb étel-nek. Az egész utra, Németországból Ame-rikáig éppen 100 mázsa liszt kell. Ezenkívül mindenféle egyéb enni és innivalót visz a hajó. A »Columbus« a német kereskedelmi tengerészetnek a legnagyobb hajója, 250

méter hosszú és 7 egymásfeletti fedélzete van; sokkal gyorsabban jár, mint bármely más német hajó. Roppant elegánsan van berendezve, akárcsak a dunaparti »Bristol« uszna büszkén a vizen. Még a III. osztály is minden kivánalomnak megfelel. Van do-hányzó és nem dohányzó terem, játszótérnek gyermekek és felnőttek részére, sőt még tornaterem is van. A fürdőszobákban tet-szés szerint lehet fürödni. Akinek van pén-ze, az naponta drótnélküli távirón küldhet híreket. Naponta megjelenik az újság, mely rádióon kapja a híreket. Dacára ennek a szép modern berendezésnek, a második és har-madik napon a mi osztályunkon körülbelül 400 vendég hiányzott az asztalnál. Mivel nagyon háborgott a tenger, mind a 400 tengeri beteg lett. Csak kevesen járkáltak nevetve a fedélzeten. Jómagam elég bátran viselkedtem az első napokban. Gyomromat kordában tartottam. Azt mondtam neki, vi-selkedjék rendesen, mint eddig mindig. Ugy látszott, hogy szót fogad, de egyszer csak bizony ő is felmondta a szolgálatot s én is csak úgy jártam, mint a többi utitársam. Ilyen az ember, s ilyen a természet.

Vasárnap a hajón.

Igazán dicsérettel kell megemlítenem, hogy a katolikusok nem szégyelték vallá-sukat. Minden reggel fél 7 órakor misét

nep beállta előtt e sok ember talán szállásá-ra igyekszik? Fénylő sisakos római kato-nák csoportja haladt az utcán keresztül, Rebeka összereszt, s meggyorsította lép-teit, mert Ruben sietve haladt elöl, hogy a felsővárosban lakó bátyjánál, Ráguelnél mi-hamarabb megpihenhessenek. Ezalatt óriási néptömeg tódult ki az utcából és Rubenék-nek félre kellett állaniok az utról, hogy he-lyet csináljanak az arra vonuló tömegnek. Hangos káromkodás, durva beszéd és kiabá-lás hallatszott a tömeg közepe felől; közben ostor pattogás s egy-egy asszonyi jajkiáltás.

Rebeka sápadtan dőlt a falhoz; resz-kező testén kimerültség vett erőt. Az ember-áradat egyre közelebb ért. Az ég mogorva, szürke volt e szomorú kép láttára. Most kissé meglazult a tömeg és Rebeka egy jó-ságos, szomorú fájdalmas arcot látott, tö-viszkoronával a feijén. A vércseppek hosszú csikokban peregtek le sápadt arcán, nehéz fakereszt volt vállaira téve és Ő ezt meg-adással, türelemmel hordozta az ostorcsa-pások alatt.

Rebeka egy szempillantás alatt mindent megértett: éles sikoltással furta magát ke-resztül a tömegen és Jézus elé roliant; meg-akarta szabadítani Őt nehéz terhétől, de a ka-

tonák ebben megakadályozták s durván ellökték, úgy hogy csak siró, fuldokló hang-ja jutott el Jézushoz.

— Uram, Hozzad jöttem gyógyulást ke-reszni, szeretetet tanulni, de már késő! Oh szabadítsd meg magadat és ne hagyj el min-ket!

Jézus pedig csendes, fájdalmas hangon felelte neki:

Boldog vagy te, leányom, mert mások sokat láttak és hallottak tőlem és nem hit-tek, te semmit se láttál és mégis hiszel ben-nem.

Ostor csattogása némitotta el szelíd hangját, s a szegény asszony sirását. Azután durva kezek ragadták meg Rebekát, s lök-ték, rugták a földön. Ruben és szolgálai ájul-tan húzták ki a néptömeg közül. Sápadt arcán vér ömlött alá, ruhája szétszaggatva, véresen, piszkosan vitték be Ráguel házá-ba. Gondosan megmosták sebeit, puhá pam-lagra helyezték, de vértelen arcába nehezen tért vissza az élet.

Mialatt a hosszú menet a Golgota he-rvére karaszkodott fölfelé. Ruben kétség-fájdalomtól gyötörve, ült felesége mellett. Elnézte szomorú, szép arcát, amely mindig oly félve simult hozzá, szeretetért könyö-rögvé, de ő akkor keveset törődött vele. Mi

olvastak, amit a hirdetési táblán jeleztek. Érdeklődtem a hajó kapitányánál, vajjon evangélikus istentisztelet lesz-e. »Még nem érdeklődött iránta senki« — volt a válasz. Erre azt mondtam a kapitány urnak, majd hát megtartom én. Nemsokára olvasható volt a hirdetési táblán: »A II. oszt. társalgóteremben vasárnap d. e. 10 órakor evangélikus istentisztelet«. Soha a »Columbus« hajón még nem volt evangélikus istentisztelet. Jó magam is nagy érdeklődéssel s várakozással néztem a vasárnapi istentisztelet elé. Vajjon lesznek-e hallgatóim? A Brémában tartott bucsuistentiszteleten csak 30 ezren voltunk. Örömmel fedeztem fel a hajó személyzete közt egy methodista testvért, aki a konyhán volt alkalmazva. Vele egy csendes órát töltöttem s ígérte, hogy a vasárnapi istentiszteletet is imájában az Ur elé fogja vinni. Vasárnap egy zeneművész zongorához ült s mikor ennek hangjai mellett belekezdünk a »Téged Isten dicsérünk« énekbe, egy-kettőre megtelt a terem, sokan már csak állóhelyet kaptak, sokan pedig még álló helyet sem s így kénytelenek voltak visszafordulni. Az I. Kor. 1. 18. v. alapján beszéltem: »Mert a keresztről való tudomány jól lehet azoknak, akik elvesznek bolondság, nekünk pedig, kik megtartatunk, Istennek hatalma«. Láttam, hogy Isten ígéje tényleg hatalom, mert nem egy szívet hatalmasan

volt néki akkor ez az asszony, aki még gyermekkel sem örvendeztette meg soha! A pénzt jobban szerette, mint feleségét. Ekkor hirtelen sötétség borult a házra. Odakünn a város vészes feketeségbe olvadt, majd óriási robaj reszkettette meg a levegőt. Csörömpölve hullott le minden a falról, s a házbeliék rémes sikoltása hallatszott mindenfelől. E félelmetes sötétségben és lár-mában, gyöngye hangon szólalt meg Re-beka:

— Veleđ megyek Uram én is mennyei házádba! — és mély sóhajtással örökre elcsendesedett.

Ruben szomoruan tért vissza házába; nem volt ott többé maradása. Minden, ami palotájában volt, elmúlt életére emlékeztette és kinosan gyötörte. Vagyonát rokonai közt felosztotta, pénzét szétszórta a szegényeknek, ő maga meg a kis csonorthoz szegődött, akik Uruk feltámadását várva, szeretetben, közösségben éltek, hirdetvén Jézus tanait. Ruben eleinte maga is csak tanuló volt, később azonban élő példaképévanánt állott az emberek előtt, és szeretettel hívta őket az isteni Mester nyomdokaiba, abba a kis folvamba, mely lassan dagadó árrá hatalmasodott.

talált. Sok meleg kézsoritást és köszönetet kaptam a predikáció után s egytől azt a megjegyzést is hallottam: »Ugye Ön methodista, mert ilyen komoly, határozott igehirdetést másoktól nem igen lehet hallani«. — Nemsokára pár methodista is jött felém s egy-két baptista s azt mondták: »mi éreztük az Ön szavából, hogy Ön hívő«. Ezekkel a hívő testvérekkel akkor még egy szép imaórát tudtunk tartani.

Southamptonban hajóra szállt hozzánk egy lutheránus pap, St. Louisbe való, vele is hamarosan ismeretségbe jöttünk s a hajón még 3 alkalommal tartottunk istentiszteletet. Igazán szép volt, mert hit és szeretet kötött össze bennünket.

Fájdalommal érintett engem az, hogy hitellenek és a zsidók azt láthatták, hogyan kerülnek egymást a keresztyének — az evangélikusok — a katolikusok. Óh, bár irtaná ki Isten szent lelke az előítéleteket és felfuvalkodottságot, hogy láthatná e világ, hogy a keresztyének egyek.

Azt is be kellett látni, hogy a könnyelműség és a bűn a hajóra is megtalálja az utat. Egy pár este fedélzeti helyünket át kellett engednünk a táncoló pároknak, még álarcos bált is rendeztek. Itt is a jótékonyság köpenyegébe rejtették hűnös hajlandóságukat, mert a hajószemélyzet »özvegy és árva alapja javára« fordították a tiszta jövedelmet. A sok tánczene, élvezet és ivás dacára csak 140 dollár tiszta jövedelem jutott a jöcélra. Fenn a fedélzeten táncoltak, mulattak, lenn pedig a fedélzet alatt két férfinak holtteste feküdt, akik a Brémából való elutazás előtt meghaltak.

Mily szép lett volna, ha a hajón mindig ez az áhítatos csend maradt volna s az a vallásos hangulat töltötte volna el a lelkeket, ami a vasárnapi istentiszteletek alkalmával töltötte be az egész hajót. Szép volt mikor végig harsant ez az ének a hajón: Áldjad az Urat, a dicsőség magas Királyát! Majd az a másik ének dobogtatta meg hatalmasan a szíveket: Erős vár a mi Istenünk!

Vajjon mit érezhettek a katolikusok, kik éppen akkor miséztek, amikor a zenekar ezt a szép Luther-éneket játszotta. A hajó zenekara befejezésül mindég ezt az éneket játszotta: »Abide with me« (Uram maradj nálam!) Ezt az éneket játszotta az angol zenekar, amikor a »Titanic« a jégheggyel össztközött s 1500 emberrel el-sűlyedt.

Nuelsen püspök alig hogy Oroszországból, Örményországból, Törökországból, Szerbiából s Ausztriából hazaérkezett Svájcba, pár heti otttartózkodás után megint Amerikába indult, hogy ott a püspökök fél-

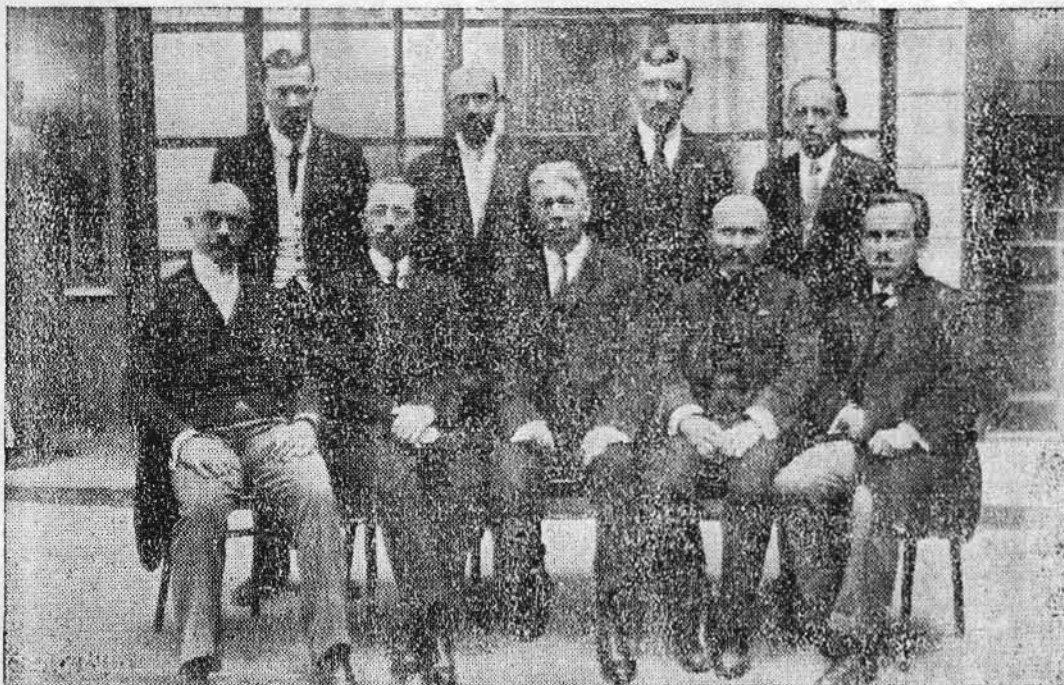

évi konferenciáján résztvegyen kerülete ügyeiben. Püspökünk jó testi egészséggel rendelkezik s csodálatosan elbirja a sok utazással járó fáradalmakat. December havában fog feleségével s kis lányával visszaérkezni Európába. Adjon Isten neki s övéinek sok kegyelmet. Gondoljunk püspökünk fontos s nehéz munkájára imáinkban!

A zürichi kerület központi konferenciája 1925 május 6—11-ig Zürichben lesz megtartva, melyre az előmunkálatok már most folynak. Igen érdekes, gazdag tárgysorozatu munka konferencia lesz, melyen több püspök is résztvesz.

A St. galleni methodista gyülekezetet október 19-én avatta fel ujjonnan épített kápolnáját. Ez a gyülekezet ezelőtt 60 évvel létesült s kápolnát épített, de időközben szűk lett s most újat építettek a régi helyére. A nyáron szerkesztőnk a st. galleni testvéreknek is szolgált az Igével. Nagy érdeklődést tanúsítottak munkánk iránt.

Sokkal könnyebb a talentumainkat jól felhasználni, mint bajainkat, eredményeket elérni, mikor kedvező a helyzet, mint tűrni a kedvezőtlen helyzetekben.

A magyarországi misszió konferencia tagjai Dr. Nuelsei püspökkel. A közepén ülő püspök jobbán Funk M. superintendens ül, mellette pedig Dr. Szatos Arthur budapesti predikátor; a püspök bal oldalán ül Waltrabenstein Jakab nyiregyházi predikátor, e-mellett pedig Baumann Emil győrikönyvi predikátor; mögötte áll Löbel János angyalföldi predikátor, mellette Schmidt János dombovári predikátor, mellette Marquardt Ede borjádi predikátor s ömellette: Hafner W. s. predikátor áll, ki Pesten működik.

Jöjjetek Jézushoz!

*Szegények, árvák és mindnyájan
Akik szenvedve, küzdve éltek:
Ne hervadjon el a küzdésben
Bizalmatok és jó reménytek.
Jöjjetek Jézushoz!*

*Ha bánt az élet benneteket,
Ha sors zátonyán áll hajótok:
Egy szent szigetről int felétek
A ti isteni Megváltótok.
Jöjjetek Jézushoz!*

*Ha csalódtatok a világban,
Ha csalódtatok emberekben,
Keressétek: vigaszt találtok
A golgotái öt sebekben.
Jöjjetek Jézushoz!*

*Nem vagy árva, ha Ő veled van,
Nem vagy szegény, ha hiszel Benne,
Óh boldog leszel itt a földön
És boldog leszel fönt a mennybe'...
Jöjjetek Jézushoz!*

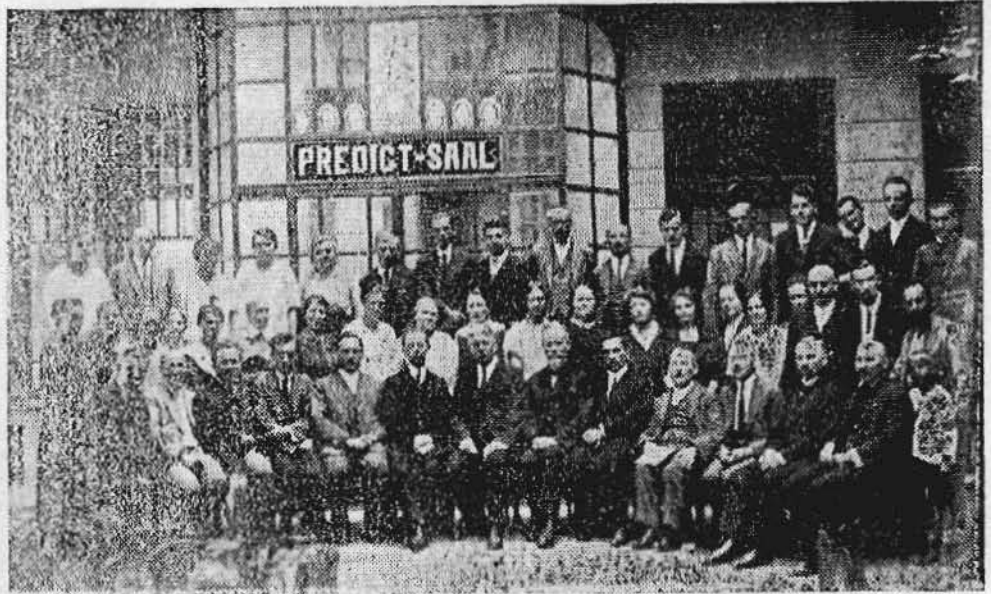
Emericus.

HAZAI HÍREK

A nyiregyházi gyülekezet nov. 2-án tartja aratási hálaünnepét, mely alkalommal az ifjuság énekkel s szavalatokkal akarja a látogató közönséget gyönyörködtetni s Isten iránti hálára indítani. Az aratási hálaáldozatot a gyülekezet a Szarvas-utcán levő „Aggok Otthona” rozoga tetejének kijavítására akarja fordítani.

A nyiregyházi és miskolci ifjuság Szent István napján a Miskolcz melletti Tapolcza-fürdőhöz ment s ott énekszóval s fuvózenével hívta fel a kirándult mulatozó közönség figyelmét az Isten Igéjére s a hívők munkájára. A köfajtónél épített munkáslaká sokegyikében ebéd után biblia órát tartottak s megígérték, hogy az ott lakó szegény munkásoknak más alkalommal is szolgálnak az igével. A kirándulásról visszajövet alkalmá nyílt az ifjuságnak a Szent István napját a hegybe épített borospincében ünneplő emberekhez is eljuttatni a Krisztus evangéliumát. U. i. az egyik pincében egy borozgató társaság ült. Megkértük, hogy énekelhetünk-e egy éneket. Készséggel megengedték. Elénekeltek karban azt a szép éneket: „Legjobb ital a tiszta víz”. A borozó társaság vegyes érzelmekkel hallgatta a vízről és józanságról szóló karéneket s az ének után elhangzott felszólítást, hogy bor helyett vízet igyanak s józan életet éljenek. A borozó társaságból ketten kijöttek a pincéből s könnyes szemmel hallgatták tovább a Krisztushoz hívó énekeket. Mikor elbúcsúztunk tőlük megígérték, hogy összejövetelünkre el fognak jönni. Az nap este Hejőcsabán egy öreg, beteg házaspárnál az udvaron tartottunk igen nagy számban összesereglett hallgatóságnak bibliamagyarázatot, rámutatván arra, hogy eljön az Ur Jézus ítéletet tenni s némelyeket jobbjára fog állítani s őket az örök

életre vinni, másokat viszont baljára állit s elzavarja őket, kárhozatra. Földi életünkben kell gondoskodnunk arról, hogy Jézus jobb oldalára kerüljünk. Ének és fuvózene hangjai mellett vonultunk gyülekezet után Nehezy testvérünkhöz egy egyszerű krumplileves elfogyasztására, mely azonban ugy izlett, mintha a legfinomabb pecsenye lett volna. Megható volt nézni, hogy a hallgatóság nem távozott tőlünk, hanem amerre csak mentünk mindig velünk jöttek s sok kérdezni valójuk volt a lelki és hitéletet illetőleg. Láttuk megint, amit már oly sokszor láttunk, hogy a nép éhes és szomjas és vágyódik Isten Igéje után. Éreztük, hogy nekünk közre kell működnünk abban, hogy ezt az éhséget és szomjuságot csillapítsuk. Avval a tudattal jöttünk haza erről a kirándulásról, hogy az Urnak tetsző magvető munkát végeztünk. W. J.

Az 1924. évi jul. 16—20-g Budapesten tartott missziói konferencia résztvevői.

A dombovári, kaposszekcsői és döbrökői gyülekezetek f. évi augusztus hó 31-én lélekelmelő szép ünnepélyt tartottak. Dombovári és döbrökői testvéreink magyar, a kaposszekcsőiek pedig német nyelvűek.

Az ünnepély d. e. 9 órakor istentisztelettel kezdődött, egybekapcsolva Urvacsoraszóval. Schmidt testvérünk magyar és német nyelven tartott bibliamagyarázatot. Beszéde mély hatással volt a teljes számmal egybegyűlt testvérekre.

Délután 2 órakor ismét magyar és német istentisztelet volt, melynek végével S. dombovári testvérünk magyar és német nyelven üdvözölte a kaposszekcsőieket. Beszédének alapjául Máté evangéliumának 11., 28. részét választotta: „Jöjjetek hozzám mindnyájan akik megfáradtatok és megterheltek és én megnyugosztalak titeket”.

Az Ur ezekkel a szavakkal — ugymond — nem csak a magyarokat, vagy csak a németeket hívja magához, hanem mindenkit, aki bűnösnek érzi magát és szívében könnyíteni akar. Mi magyar nyelvűek örömmel csatlakozunk hozzátok, német nyelvű testvéreink és veletek együtt akarunk haladni azon az uton, mely Ő hozzá vezet.

A kaposszekcsői német testvérek nagy szeretettel fogadták a sokkal gyengébb dombóvári és döbrölközi magyar gyülekezetek tagjait. Az ünnepélyt nagyon emelte a Kaposszekcsőiek énekkara, mely szép magyar és német énekekkel hatott a lelkekre. A magyar vendégek azzal a kéréssel hagyták el német testvéreinket, hogy látogassák meg őket is, amit a Kaposszekcsőiek meg is ígértek. — Politikus nagy urak! Elhiszitek, hogy mi bibliával a kezünkben és krisztusi hittel a szívünkben előbb megcsinálnánk a világképet, mint Önök? S K

Gróf Zaremba Félix.

Istenünk néha csodálatos módon választja ki magának munkatársait. Sokszor a halászkunyhóból, sokszor grófi palotából.

Szentpétervárott élt egy igen előkelő, gazdag fiatal gróf. Neve Zaremba Félix. Kitűnő nevelésben részesült, Egyetemi tanulmányai befejezése után a külügyminisztériumban nyert alkalmazást, ahol nagyszerű tehetsége magára vonta feletteseinek figyelmét. De nemcsak földi feletteseinek figyelmé irányult feléje, hanem a menyei Király is kiterjesztette rá figyelmét, még sokkal előbb, mint a földi felettes hatóság. Még az iskolába járt Zaremba, mikor Isten különös gondviselése folytán megismerkedett a bibliával a dorpati iskola igazgatója révén.

Mikor Szentpétervárra került, akkor a bibliáról elterelődött figyelmé. Igénybe vette őt hivatása s a világ. Csak később kezdett megint alaposabban foglalkozni a bibliával egyik ifjúkori barátja tanácsára. Olvasgatta, olvasgatta a bibliát, de az ige nem igen hatott lelkére, mert a hivatásával járó szórakozások, világi örömök, a cári udvar levegője, mind olyan akadály volt, mely miatt a biblia nem termékenyítette meg a lelkét. Bármennyit is olvasta a bibliát, az a mag mintegy köves talajra hullott. Emiatt belső nyugtalanságot, majd kételyeket s lelkisivárságot érzett. Barátjához fordult, hogy segítsen rajta, de ez is éppen úgy járt,

mint Zaremba s nem tudta nyugtalanodó, kételkedő barátját Jézushoz vezetni. Akkor Zarembanak eszébe jutott, hogy évekkézel előtt egyik jó barátja azt tanácsolta neki: ha egyszer nagy lelki küzdelmeken megy át, akkor olvassa »Jung Stilling«-nek életrajzát, az majd sok világosságot ad s megtalálja lelke nyugalmát. Megvette, olvasta. A könyvből kiáramló szellem jó hatással van nyugtalanodó, békét kereső lelkére. Szíve fogékony lesz az Isten ígéje számára, a jégkéreg mintegy elolvad s oly jól érzi magát »Jung Stilling« könyvének meghitt levegőjében, mintha otthon lenne szülei hajlékában, testvérei körében. Többet és többet olvas Stilling könyveiből s valami ellenállhatatlan vágy szállja meg, kimenni ebből az önző, élvhajászó világból s olyan emberek közé jutni, »akik a biblia szerint élnek s egymást terstvéreként szeretik«. Ugy érezte, hogyha ilyen emberek közé jutna, akkor ő bármily alacsony sorban, akár mint cipész, akár mint szabó, vagy betegápoló, vagy mint tanító, tudna szolgálni s boldog lenne. Mindig nagyobb és nagyobb lesz benne a vágy oly közösség után, melyben a szeretet él. Nem néz már a rangjára, fényes állására, nagy vagyonára, emberi hírnévre, dicsőségre, csak egy vágya van: *Krisztust követni s érte mindent elhagyni!*

Mikor hivatalos teendőit mind elvégezte, szabadságot kért s Svájcba indult. Az útról írta meg csak hozzátartozóinak, hogy jó állását többé el nem foglalja s minden reá eső vagyont testvéreire hagy, mert ő a menyei örökség után vágyódik. Még nem tudja tulajdonképpen hová, kihez megy, de azt az egyet biztosan tudja, hogy az Isten, aki az emberbe beleoltotta a vágyat, célhoz vezeti őt s eljuttatja olyan emberekhez »akik a biblia szerint élnek«. Mikor német földet ért, úgy érezte, hogy neki Jung Stillinghez kell mennie, de ez már éppen egy évvel előbb meghalt. Akkor úgy gondolkozott, hogy ahol Jung Stilling élt, ott bizonyára sok olyan ember van, aki a »biblia szerint él«. Mikor hazulról elindult, nem is számlálta volt meg a pénzt s nem tudta mennyi van nála s meddig futja. Hamburgban eladja drága gyűrűt s arany láncát s egyéb ékszereit, mert nem akar már ezekkel az embereknek tetszeni. Részben gyalog, kofferét hátán cipelve, részben pedig postakocsin megy Baden felé, hol Stilling élt, míg egy szombati napon megérkezik Weinheimba. — Csodálatosnak s különösnek tűnt föl előtte az, hogy pénze éppen eddig tartott s most elfogyott az utolsó fillérig. Tudta, hogy az Ur őt most olyan emberekhez juttatta, akik őt majd fel tudják használni.

Megszállt a koresmában. Finom ruhája s finom modora miatt a koresmáros igen

előzékeny és szives volt vele, ami őt zavarba hozta, de viszont az a kérdése: hol található olyan embereket, akik a biblia szerint élnek, a koresmárost hozta zavarba. Vasárnap elment Zaremba a város legöregebb lelkészéhez s gyermeki najvitással azt kérdezi tőle, hogy hol vannak azok az emberek, akik a biblia szerint élnek? Az öreg lelkész meglepetve ettől a kérdéstől azt mondta neki: »Ebben az országban mindennütt keresztyének élnek!« Erre Zaremba mintegy kiegészítő kérdését s azt mondja: »Olyan embereket gondolok, akik Jung Stilling szellemében élnek a biblia szerint!« Erre az öreg lelkész elküldte őt Schwarcz lelkészhez, aki Jung Stillingnek unokája volt, hogy az majd megadja neki a kívánt felvilágosítást és utbaigazítást. Schwarcz lelkész hamarosan tisztában van azzal, hogy milyen lélek lakozik Zarembában s azt mondta neki: »Önök Baselbe kell mennie, a misszió iskolába, úgy látom az az a cél, amelyet az Ur az Ön számára kitűzött.« Mikor Zaremba aztán még bővebb felvilágosítást kapott arról, hogy mi az a baseli misszió iskola, mi a célja, kik a vezetői, akkor örömmel felkiáltott: »Ez az, ez az, amit kerestem!« Most már tisztán látta, mi az Ur akarata, világos lett előtte minden.

Több akadály legyőzése után megérkezett a baseli misszió iskolába. Az igazgató Blumhardt, éppen elutazott volt. A többiek pedig nem tudták mit kezdjenek a ritka jövevényvel. Hihetetlennek látszott nekik, hogy egy grófi sarj, Oroszországban ott hagyja nagy vagyonát, fényes állását s még fényesebb jövőjét s neki induljon a bizonytalanságnak Németországba s akkor ott hall valamit Baselről s rögtön Baselbe indul. Olyan szokatlanok, kissé kalandosnak találták. Arra is gondoltak, hogyha fényleg felveszik az intézetbe, akkor a fiatal előkelő grófi sarj, hogyan fogja magát feltalálni a szegény emberek gyermekei között, akik többnyire még tudatlanok és műveletlenek.

Mikor Blumhardt igazgató visszaérkezett utjáról, csakhamar felismerte, hogy kicsoda Zaremba, s micsoda lélek lakozik benne: ő tudta, hogy az Ur lelke készítette a fiatal embert erre a lépésre s hogy ez vezette őt az előkelő orosz társaságból, e világ örömeiből Németországba s onnan Baselbe, a missziói iskolába. Felvette az intézetbe az alig 23 éves Zarembát 1818. dec. 7-én. Blumhardtnek egyik jó barátja, aki azelőtt Szentpétervárott élt, s onnan jól ismerte Zarembát, azt mondta Blumhardtnek a felvétel után: »Ön nem is tudja, milyen értékes embert vett fel az iskolába!«

Zaremba igazán Isten szent lelkének hatása alatt állott. Élete áldást hozott úgy a

baseli missziói iskolára, mint az asztraháni tatárokra, kik közt mint misszionárius működött. Később mint a baseli misszió prédikátora vált dicsőre s áldására ennek az intézetnek.

Ime így válogatja ki az ő munkásait a mi Istenünk. Kedves olvasóm, te is lehetsz a jó Isten munkatársa! Figyelj lelked indítására s kövesd feltétlenül, amit a lélek diktál, akkor oda kerülsz arra a helyre, azok közzé az emberek közzé, ahol, akik között az Ur téged látni akar.

Németből W. J.

A csillagok predikációja.

Kant Immanuel, kinek nemrégiben ünnepezték meg halálának 100 éves évfordulóját, gyakran szerette, a csillagvilág csodáiba mélyedni és ebből ismerte meg Istennek nagyságát. A szentírás gyakran beszél a csillagos égbolt gyönyörűségeiről, a zsol'táriro is így énekel: »Az eget beszélék Isten dicsőségét és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.« Irányítsuk tekintetünket mi is az ég fele, ma, amikor az emberek sokkal szivesebben a földre néznek és annak kincseit keresik. A földből jön a Mammon, mely annyi nyomort zúdított az emberiségre, anélkül, hogy ők ezt észrevették volna.

Ha a világűrben 750.000 km. távolságra a földtől elmennénk, meglátnók a földet vándorutján a holddal együtt, amint a napokat és hónapokat megszabják. Ha egy ideig a holdon tartózkodnánk, földünket ugyanugy látnók onnan, mint a holdat a földről látjuk, csak 10-szerre nagyobb volna. Hogyha 100 millió km.-rel közelebb mennénk a naphoz, úgy ezt egy rettenetes nagy tüzeskeréknek látnók; földünket pedig csak egy apró pontocskának. És ezen a pontocskán mégis 1600 millió ember lakik, kik gyűlölethöz megemésztek egymást, s kicsike földesikokért gyilkolják egymást. Hány nagy és dicső nemzet sülyedt el e nyomorult veszekedésben!

A világűrnek a kutatása óriási teleszkópokkal történik, melyekkel a leggyöngébb ködfoltokban is nagymennyiségű csillagokat lehet látni. Fényképeket készítettek ezekről, melyek úgy néztek ki, mintha hófuvást ábrázolnának, de itt még a legkisebb hely is egy-egy naprendszer és bolygórendszer egy egész kis világ önmagában.

Az 1859-ben Kirchhof által feltalált spectralanalízissel megállapították, hogy mindezek az égitestek ugyanabból az anyagból állanak, mint földünk. Olyan műszereket is fedeztek fel, melyekkel az égitestek hőségét lehet megállapítani. Innen tudjuk,

hogy a nap 6000 fok Cels. meleget sugároz ki, ebben a melegben a legkeményebb fémek is gőzzé válnak. Ha egy ember 50 millió km. távolságra közeledne a naphoz, 30 másodperc alatt porrá égne. Ennek dacára még korántsem a nap a legmelegebb égitest.

Érdekes az égitestek nagysága. Földünk 1,082.841 millió köbkilométert tartalmaz. A naptól 324.470 földgömböt lehetne formálni. Még sokkal nagyobb az Orion csillagképben az a vörös fényű csillag, melyből 3500 napot lehetne csinálni. Mi ezekhez képest a föld? Olyan, mint egy porzemecske egy hatalmas dóm falán. De ugyanily nagyok a távolságok is a világűrben, melyeket nem kilométerekkel mérnek, hanem fényévekkel; ezek viszont a fény gyorsaságától függnék; a fény pedig 300 ezer km. utat tesz meg egy másodpercben. Egy fényév tehát az a távolság, melyet a fény egy földi évben tesz meg. Egy gyorsvonatnak 12,000.000 földi évig kell járni, míg egy fényévet meghalad. A sarkcsillagtólunk 40 fényévre esik. Az Alfa csillag a Centaurusban 52, a nagy medvének legfényesebb csillaga pedig 75 fényévre van tőlünk. Ezek számunkra elképzelhetetlen távolságok!

Ha napunk körül olyan kört képzelünk, melynek terjedelme 15 fényév, akkor ebben a körzetben 21 napot és ugyanannyi naprendszerrel találunk. Egyik nap fénye fehér, a második piros, a harmadiké sárga, zöld, kék vagy ibolyaszínű. Milyen fénypompá lakozik itt a naprendszerek honában.

Már kérdezték sokszor, hány csillag van egyáltalában. Az optikai műszerekkel 500 millió napot figyeltek meg, melyek legnagyobb része a tejútban van, mely tejút egy nagy körben fogja körül a mi naprendszerünket. A fényképészet segítségével olyan távviszonyokat figyelhetünk meg, melyeket szabad szemmel eddig nem láthattunk. Itt egyik csodát a másik után figyelhetjük.

Ha ezeket a nagyságokat mind átgondoljuk, úgy földünk nevetséges kicsinynek tűnik fel. És mi az ember ehhez képest. A világűrnek nagysága mellett eltörpül teljesen az ember. Hogy is kívánhatja az ember, hogy minden ő körülötte forogjon? És mégse kicsiny az ember. Isten agyvelőt adott neki, melyben az egész világűr vissza tükröződik. Az embernek agyveleje, igaz, hogy csak 1428 gram nehéz, úgy, hogy a kézben könnyen elfér s mégis befogadhatja az egész csillagos égboltozatot. A lelkével kutat a világűrben s az ebben kinyilvánított isteni törvényekből megismeri a mindenható Istent. Az a sok ragyogó csillag, mind azt kiáltja feléje: »Az Isten szeretet

és ezt a sok dicső szép dolgot mind az emberek kedvéért teremtette.« A hívő lélek megérti a csillagok beszédjét: »Emberek fiat nem vagytok elveszve. Fenn az égben lakik egy atya, aki rólad tud, és érted küzd. Az a kéz, mely a csillagokat teremtette, téged is teremtett.« Ha a trónusok össze dőlnek is, és a birodalmak el is mulnak, Isten szeretete soha sem mulik el! A megváltó azt mondja: »Azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a menyben.«

(Luk. 10., 20.) Németből: V. R.

^{Közös}
A hugenotta üldözés idején egy hívő svájci kereskedő átutazott Franciaországban, Languedoc városában letartóztatták azon a címen, hogy a protestánsokkal titkos összeköttetésben áll s támogatja őket. Egy kötélen leeresztették egy földalatti börtönbe s hat hétig kenyéren és vizen tartották. Fekvőhelye a nedves, hideg föld volt. Aztán kiengedték azzal, hogy tévedésből zárták el. A börtönben annyira közelnek érezte az Urat s oly boldog volt, hogy ezt a hat hetet élete legboldogabb idejének tartotta s azt mondotta egyik barátjának, ha tudná, hogy megint olyan közel lenne hozzá az Ur s úgy vigasztalná, mint akkoriban, hajlandó lenne mezitláb, tövisek közt az egész föld körül gyalogolni, míg Languedoc börtönébe eljutna.

A büszkeség. Egy egyetemi hallgató utolsó vizsgája előtt áll. Szégyelli, hogy keresztlevelében édesatyja mint cipész van elkönyvelve. Fogja a tollat s kijavítja cipőgyárosra. Rájöttek a csalásra s okirathamisítás miatt börtönre ítélték. Fényes jövője így ketté törött. Mindig lejjebb és lejjebb csuszott a lejtőn. Derék, becsületes honpolgár helyett, büntetett előéletű csavargó lett. A kezdet mi volt? Egy kis büszkeség, egy kis hiúság!

Óh, őrizkedj a kis büntől, mert ha elkövetted, maga után vonja a nagyobb bünököt s egész biztos, hogy tönkre mész. Nem hiába mondja a Mester: Vigyázz!

^{Bűn}
Csak egyszer. Itt van a megtört, aggastyánhoz hasonlító ifju ember, amint könnyező szemmel mondja, hogy az egész háboru alatt megőrizte szüzességét s most, hogy hazatértek s a viszontlátás örömét bor és sör mellett ünnepeikék, egyetlen egyszer engedett a pajtások csábításának s ime, most egész életére tönkretette magát! Óh, pedig csak egyszer bűnözött!

Kérdezd csak ott azt a csonkakarú embert, hányszor került keze a körfűrészbe, majd hallod a választ: Egyetlen egyszer, de az is bele került a kezembe! Hallgasd azt a szomorú szívű apát, amint elmondja: Tizenöt éves fiam csak egyetlen egyszer érintette a villamosvezeték drójtát, de az az érintés elég volt ahhoz, hogy fiamat, mint feketére égett holttestet vegyük le.

A bűn is olyan. Elég, ha egyetlen egyszer érinted — agyonsujt, tönkre tesz; nemcsak téged, veled együtt még sokakat! Kerüld a bűnt, szaladj el tőle, mint a tüzlől!

[[[Aki tudja, hogy Isten kezében van az élete. A délafrikai herero lázadások idejében történt, hogy egy csapat lázadó egy misszionárius özvegyéhez behatolt a szándékkal, hogy meggyilkolják s kifoszták. Az asszony nyugodt lélekkel s barátságos arccal fogadta a belépőket. Azt mondta nekik: »Még nem tartottam meg reggeli könyörgésemet, tartsatok velem ti is.« Ezzel már a kezükbe is adta az énekeskönyveket s a harmóniumhoz ülve, egy hálaadó éneket játszott; majd elolvasta a 27. zsoltárt: »Az Ur az én világossá-Ugom s kitől féljek? Az Ur az én életemnek erőssége s kitől rettegjek?« A hererok is vele énekeltek s az áhi-tat végén kezét nyujtva a misszionáriusnénak, eltávoztak. Aki az Ur kezében van, annak oka nincsen félni senkitől!

Megélt vallás nélkül is. »Küldje rendesen fiát a vallástani órákra, mert különben nem boesáthatom urvacsorához«, — mondotta Boison lelkész Esclesben egy anyának. »Nincs az én fiamnak szüksége se vallásra, se urvacsorára — válaszolta az asszony — lám, a tölgyfák milyen szépen felnőnek az erdőben, azoknak sincs szükségük vallásra.« »Igaza van, asszonyom — folytatá a lelkész, — a borjúknak sincs szükségük az iskolára.« — 1890-ben történt ez, 1910-ben szeptemberben, vagyis 20 évvel később pedig ugyanezt a fiút halálra ítélte egy francia törvényszék, mert meggyilkolta a saját anyját, mert nem akart neki több pénzt adni itálra.

Caligula császár.

A kegyetlen Tiberius császár halála után, 37-ben, Pál apostol megtérése idején a római császári trónra egy, minden emberi formából kivetkezett, kegyetlen fenevad lépett. Neve *Caligula*. Legnagyobb öröme a gyilkolás volt. Kivégzések, tömeggyilkosságok nála napirenden voltak s ő anynyira megszokta és kedvelte, mint a mindennapi kenyeret. Apósát arra kényszerítette, hogy önmaga vágja fel borotvával a torkát. Csupa kedvtelésből és időöltésből egész

ártatlan tömegeket vetett a cirkuszban a vadállatok elé. Az volt aztán a legnagyobb öröme, mikor ezek az emberek kinyakban es rajdalmukban jajveszékének s ordítanak, ilyenkor ő tenegeesen mulatott. Mikor egyszer Nápoly lakosai az ő császári hajóját bamutak, gyorsan összetogdosatták őket s a tengerbe dobatta s úgy gyönyörködött bennük, mint tudoklanak s merünek ei a mélységbe. Előtte senki sem volt biztonságban. Áldozatainak levagatta végtagjait vagy pedig lovakkal szétépette őket, vagy megégette őket, vagy vasláncokkal addig verte, míg holtan rogytak össze. Ezen kínzatosoknál csak azt nezte, hogy minéi több ideig tartson az áldozatok kioldása, hogy annai több ideig gyönyörködhessék bennük. Egyszer a cirkuszban így kiáltott fel: »Bár csak egyetlen egy nyaka volna az egész római népnek«, hogy egy metszéssel levághatta volna a nyakát — ő erre is képes lett volna.

Csak a kedvenc lova iránt mutatott egy kis szeretetet. Annak a nyakéke csupa briliánsokból állott óriási értékben, olyan bíbor ruhába öltöztette lovát, mint amilyenbe ő maga is öltözött. Istállója tiszta márványból volt, Küön kiszolgáló személyzete volt. Ha pedig aludt a ló, jaj volt annak, aki valami kis zajt ütött s a lovat álmában zavarta — haláltia volt.

Ezenfelül a császár az erkölcstelenség mocsarában gázolt nyakig. A paráznaság étetszükséglet volt nála. Egyik házasságot felbontotta, a másikat megkötötte, úgy változtatta feleségeit, mint a ruhát. Mindegy volt neki, hogy ezek a nők saját testvérei voltak, vagy pedig másoknak felesége. Egy-eggyel csak pár napig élt s aztán elzavarta magától. Még arra is felhasználta a császári palotát, hogy szerelmi kalandokat bonyolítsanak le benne, csak hogy ezzel is pénzt szerezzen, mert olyan költséző életmódot folytatott, hogy a Tiberius császártól reámaradt több milliós értékű vagyont egy év alatt elköltötte. Megtette azt, hogy egy nagy természet teleöntetett aranypénzzel s akkor mezitláb sétált rajta, vagy pedig testével végig hempergett rajta s úgy élvezte a sok pénzt.

Mindezek dacára ez az emberi szörny még hozzá Istennek tartotta magát s kényszerítette a világot, hogy őt Istenként tiszteljék. Görögországból áthozatta a legszebb szobrokat s azok fejét leverette s az ő feje után mintázott fejét tételt rá. Róma legszebb templomában a maga szobrát állította a fő Isten szobra helyébe. Ezt a szobrot minden nap olyan ruhába öltöztették, mint amilyenbe ő öltözött fel aznap. Sokszor megtette azt, hogy női ruhába öltözött s úgy járta be Róma utcáit, majd meg úgy

öltözködött fel, mint Zeus, szakállát aranyoztatta s kezében villámot vitt. A világot igazán egy bolond kormányozta s a világ rettegett ettől a kövér, visszataszító s félelmet gerjesztő bolondtól.

Mikor ilyen ember ült a trónon s milliók felett korlátlan hatalommal rendelkezett s ilyen vadállat módjára viselkedett — oh, akkor megértjük, hogy a népek vágyódtak egy Szabadító, egy Udvözítő után, akinél igazság, szeretet, könyörület, megértés, és segítség van. Ilyen viszonyok voltak, mikor később Pál apostol a Krisztus evangéliumát hozta a romlott római császárvárosba s hirdetett tiszta erkölcsöt, szeretetet, irgalmat, igazságot, megtérést, újjászületést.

Megmutatta Jézust, a királyok királyát, mint az Ur, az Igazság és az Élet kufforrását s Isten országának létrehozóját. A romlott, lezüllött, erkölcstelen világnak egy tiszta, szép, erkölcsös, jó és szent világot mutatott a Jézus evangéliumával s hívta a zsarnoktól, az erkölcstelenség mocsarából menekülni akarókat Jézushoz, hol irgalmat, kegyelmet, békességet, biztosságot, nyugodalmat és igazságot találnak.

Jöttek is, sokan, igen sokan! S jönnek mai napig a Jézushoz, az ő országába. S ha megint olyan kézbe kerül a világ kormányának a rudja, mint amilyen a Caligulaé volt, akkor még inkább vágyódnak a lelkek majd megváltás, megtérés és újjászületés után. Ez az idő pedig mindig jobban közeledik. Te pedig készülj erre az időre!

W. J.

November.

1. *szombat.* Es. 45. 11—25. Péld. 2. 1—3. Segély meg minket, oh Urunk Istenünk, mert benned bizunk. II. Kron. 14. 11. Imé, boldognak mondjuk a túrni tudókat. Jak. 5. 11.
2. *vasárnap.* Mát. 22. 1—14. Ef. 5. 15—21. A te törvényed kedvelőinek nagy békeségök van és nincs bántódásuk. 119. zsolt. 165. Ha valaki megtartja az én beszédeimet, nem lát halált soha örökké.
3. *hétfő.* 41. zsolt. Mát. 13. 31—52. Az Ur beszédei tiszta beszédek, mint a kohóban megolvasztott ezüst. 12. zsolt. 7. A beszédek, melyeket én szólok néktek, lélek és élet. Ján. 663.
4. *kedd.* Es. 48. 1—11. Mát. 15. 1—20. Boldog az a nép, melynek Istene az Ur, az a nép, melyet örökségül választott ma-
- gának. 33. zsolt. 12. Ő benne, akiben vetjük is az örökséget, eleve elrendeltetvén, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének. Ef. 1. 11—12.
5. *szerda.* Es. 48. 12—22. Mát. 16. 1—12. Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. 66. zsolt. 5. Megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint és feiöltöztetek ama új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben. Ef. 4. 23—24.
6. *csüt.* Es. 49. 1—7. Mát. 16. 13—28. Mert saját szemetekkel láttátok az Urnak nagy cselekedetét, melyeket cselekedett. 5. Moz. 11. 7. András találkozék először a maga testvérével, Simonnal és mondá neki: megtaláltuk a Messiást, és elvezeté őt Jézushoz. Ján. 1. 42. 43.
7. *péntek.* Es. 49. 8—18. Mát. 18. 1—14. Tartsd meg a te népedet és áldd meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké! 28. zsolt. 9. Mert nem azért küldte Isten az ő fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem, hogy megtartassék a világ általa. Ján. 3. 17.
8. *szombat.* Es. 50. 2. Sám. 7. 17—29. Vénységtekig én vagyok az, és megöszülés-tekig én visellek: én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom. Es. 46. 4. Azért, mivel hogy mindenkor bizunk és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Urtól. 2. Kor. 56.
9. *vasárnap.* János 4. 47—54. Efez. 6. 10—17. A te szavaid öröme váltak nékem és szívemnek vigasságára. Jer. 15. 16. Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói. Jak. 1. 22.
10. *hétfő.* 42. zsolt. Mát. 18. 15—22. Szólitá ugyanis az Ur Isten az embert, és mondá neki: Hol vagy? És mondá: Szavaidat hallám, a kertben, és megfélemlém. I. Móz. 3. 9—10. És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. I. Ján. 4. 16.
11. *kedd.* Es. 51. 1—11. Mát. 18. 23—25. Imé, nem ismert népet hívsz elő és a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet az Urért és Istenedért. Es. 55. 5. Amif hallottunk és láttunk, hirdeljük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk és pedig a mi közösségünk az Atyával és Fiával, a Jézus Krisztussal. I. Ján. 1. 3.
12. *szerda.* Es. 52. 1—12. Mát. 25. 1—13. Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! Ne félj az emberek gyalázatától és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek! Es. 51. 7. Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. I. Ján. 5. 4.
13. *csüt.* Es. 52. 13—53. 12. Mát. 25. 14—30. Az Ur öl és elevenít, sírba visz és

- vissza hoz. I. Sam. 2. 6. Krisztus feje az egyháznak és ugyan ő megtartója a testnek. Ef. 5. 23.
14. *péntek*. Es. 54. 7—15. Mát. 25. 31—46. Ha az ég széleire volnál is taszítva, onnét is összegyűjt téged az Ur, a te Istened, és onnét is felvesz téged. V. Móz. 30. 4. Mert amelyek régen megírtak, a mi tanulságunkra írtak meg: hogy békeségtűrés által és az irásoknak vigasztalása által reménységünk legyen. Róm. 15. 4.
15. *szombat*. Es. 55. Péld. 24. 14—20. Elveszti a halált örökre. Es. 25. 8. Mert amiképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek. I. Kor. 15. 22.
16. *vasárnap*. Mát. 18. 21—25. Filipp. 1311. És hívják őket szent népek. Es. 62. 12. Mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Gal. 3. 26.
17. *hétfő*. 46. zsolt. Jak. 1. 1—15. Hiszen öröktől fogva nem látott szem más Istent te kívüléd, aki így cselekszik azzal, aki őt várja. Es. 64. 3. Irgalmasság, békeség és szeretet adassék néktek bőségesen. Jud. 2.
18. *kedd*. Es. 57. 15—21. Jak. 1. 16—27. Az Ur pedig megy vala előttük nappal a felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig a tűzoszlopban, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. II. Móz. 13. 21. Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz. Ján. 12. 46.
19. *szerda*. Es. 59. 1—10. 15—21. Jak. 2. 1—13. Uram, te voltál nekünk hajlékunk remédékiő-nem-e-és-re! Mi-e-e-ő-te-hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten. 90. zsolt. 1. 2. Uram, kihez mehettünk? Örök életnek beszéde van tenálad. Ján. 6. 68.
20. *csüt*. Es. 60. 1—12. Jak. 2. 14—26. A te kegyelmedről elmélkedünk, oh Isten, a te templomodnak belsejében. 48. zsolt. 10. Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért. II. Kor. 9. 15.
21. *péntek*. Es. 60. 13—22. Jak. 3. Életét halálra adta. Es. 53. 12. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkon uralkodjék.
22. *szombat*. Es. 61. 85. zsolt. 9—14. És mondá az Ur Mózesnek: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld. II. Móz. 3. 5. Az Ur Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. I. Pét. 3. 15.
23. *vasárnap*. Mát. 22. 15—22. Fil. 3. 17—21. És adtam beszédemet a te szádba és kezem árnyékával fődöztelek be. Es. 51. 16. Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség. Fil. 1. 22.
24. *hétfő*. 51. zsolt. Jak. 4. Az Ur felkészít téged magának szent néppé, amiképen megesküdt néked, ha megtartod az Urnak, a te Istenednek, parancsolatait és az ő utain jársz. V. Móz. 28. 9. Azért tehát törekedjünk azokra, amik a békeségre és az egymás épülésre valók. Róm. 14. 14.
25. *kedd*. Es. 62. Jak. 5. 1—11. Mert lelkeidet nem hagyod a restben; nem enged, hogy a te szented rothadást lásson. 16. zsolt. 10. Mindenkor az Urral leszünk, annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel. I. Tesz. 4. 18—19.
26. *szerda*. Es. 63. 1—10. Jak. 5. 12—20. Ne cselekedjétek úgy, aninint Egyiptom földjén cselekesznek, az én végzéseim szerint cselekedjétek. Én vagyok az Ur a ti Istentek. III. Móz. 18. 3—4. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Róm. 13. 12.
27. *csüt*. Es. 63. 11—19. Kol. 1. 1—4. A mi Urunké, Istenünké az irgalmasság és a bocsánat. Dán. 9. 9. Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az ujjászüetésnek fürdője és Szentlélek megújítása által. Tit. 3. 5.
28. *péntek*. Es. 64. Kol. 1. 15—23. Mert főként engem az Ur, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy leköszem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Es. 61. 1. Jézus Krisztus jött-e világra, hogy a bűnösöket megtartani, kik közül első én vagyok. T. Tim. 1. 15.
29. *szombat*. Es. 65. 13—25. Jer. 31. 31—34. Szaggassátok szíveteket, nem ruhátokat és térjétek a ti Uratokhoz, Istentekhez, mert ő kegyelmes és irgalmas, késedelmes a haragra. Joel. 2. 13. Várván ama boldog reménységet és ama nagy Istennek és ami megtartónknak a Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését. Tit. 2. 13.
30. *vasárnap*. Máté 21. 1—9. Róm. 13. 11—14. Bizony itt vagyok e helyben az Ur, de én nem tudtam. T. Móz. 28. 16. Ime, most vagyok az a kellemetes idő, imé, most vagyok az üdvösségnek napja. II. Kor. 6. 2.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet
Budapest, VI., Pelsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.
Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Desseswify-tér 10. szám.